

Arrest

nr. 149 770 van 17 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Soedanese nationaliteit te zijn, op 9 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. LUYCKX, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Op 27 juni 2014 besliste verweerder om deze aanvraag ongegrond te verklaren. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.12.2009 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Op 16.11.2010 werd aan betrokkene een aangetekend schrijven verzonden waarin werd medegedeeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies geeft tot de afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Tot op heden hebben wij geen bijkomende informatie verkregen omtrent het verkrijgen van een arbeidskaart.

Op 29.01.2014 werd betrokkene wederom aangeschreven teneinde een bewijs voor te leggen dat hij een arbeidskaart verkregen heeft. Tot op heden hebben wij hierop geen reactie ontvangen.

Hieruit kunnen we afleiden dat betrokkene een manifest gebrek aan belang vertoont voor zijn regularisatieaanvraag en bijgevolg wordt deze aanvraag als ongegrond beschouwd.”

1.3. Op 27 juni 2014 besliste verweerder ook om verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“De heer:

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het motiveringsbeginsel. Hij geeft de volgende toelichting:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoeker op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaart omwille van volgende redenen (stuk 1):

“Op 16 november 2010 werd aan betrokkene een aangetekend schrijven verzonden waarin werd meegedeeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies geeft tot de afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Tot op heden hebben wij geen bijkomende informatie verkregen omtrent het verkrijgen van een arbeidskaart.

Op 29.01.2014 werd betrokkene wederom aangeschreven teneinde een bewijs voor te leggen dat hij een arbeidskaart verkregen heeft. Tot op heden hebben wij hierop geen reactie ontvangen.

Hieruit kunnen wij afleiden dat betrokkene een manifest gebrek aan belang vertoont voor zijn regularisatieaanvraag en bijgevolg wordt deze aanvraag als ongegrond beschouwd.”

Dat er betreffende de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) regeringsinstructies werden uitgevaardigd op 19 juli 2009; Dat deze instructies evenwel werden vernietigd door de Raad van State op 9 december 2009;

Dat naast de toepassing van de regeringsinstructies de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris uiteraard aan de orde blijft: gevallen niet omschreven in de regeringsinstructies dienen op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd te worden, terwijl er thans geen ruimte meer wordt gelaten om de discretionaire bevoegdheid te laten spelen;

Dat deze dwingende toepassing van de voorwaarden, waardoor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt, volledig indruist tegen de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid;

Dat de beoordelingsbevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid immers discretionair is en bijgevolg enkel alleen casuïstisch kan worden toegepast; (RvSt nr 215.571 van 5 oktober 2011, 14de kamer, zaak A. 1 98.554/XIV-32.682 en RvSt nr. 217.532 van 24 januari 2012, 14de kamer, zaak A 199. 1 42/XIV - 32.856 – de instructies van 2009 mogen niet “klakkeloos” worden toegepast);

Dat in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid kan afgeleid worden dat een langdurige procedure, een langdurig onderbroken verblijf, een duurzame lokale verankering, een sterke integratie en werkbereidheid redenen zijn die een verblijf in België van langer dan 3 maanden rechtvaardigen;

Regeringsinstructies

Langdurig ononderbroken verblijf in België, duurzame lokale verankering en integratie

Dat verzoeker sedert 29 juni 2006, derhalve reeds 8 jaar, ononderbroken op het Belgische grondgebied verblijft;

Dat verzoeker zich tijdens deze periode uitstekend heeft geïntegreerd, hetgeen tevens blijkt uit de bij de aanvraag tot regularisatie gevoegde stukken;

Dat verzoeker zowel de Franse als de Nederlandse taal machtig is, een uitgebreide vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, inburgeringcursus volgde, en arbeidsovereenkomsten afsloot, hetgeen getuigt van een sterke integratie;

Dat verzoeker een grote wil heeft om zich aan te passen aan de Vlaamse cultuur en is intussen, door het jarenlange verblijf in België, vertrouwd met alle diensten en voorzieningen die onze samenleving biedt;

Dat de in de bestreden beslissing opgegeven motivering dan ook niet in overeenstemming is met het beleid dat op heden wordt gevoerd door de verwerende partij; indien het langdurig ononderbroken verblijf, de duurzame lokale verankering en de integratie kaderen binnen de regeringsinstructies, dient de machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden toegekend te worden;

Dat hier anders over oordelen niet alleen de rechtszekerheid schendt, toch tevens het vertrouwensbeginsel;

Dat het ontoelaatbaar is dat verzoeker opnieuw de gecreëerde zekerheid achter zich zal moeten laten en dient terug te keren naar zijn land van herkomst, temeer nu verzoeker, welke 8 jaar in het land verblijft, er in geslaagd is terug een leven op te bouwen en opnieuw hoop op een toekomst heeft gevonden;

Werkbereidheid

Dat verzoeker een economische bijdrage wenst te leveren aan de Belgische samenleving en uitermate werkbereid is, hetgeen des te meer wordt aangetoond door de arbeidsovereenkomsten welke verzoeker afsloot en arbeidskaart C, welke hij in het verleden reeds bekwam;

Dat het moeilijk ten kwade van verzoeker kan worden geduid, dat diens toenmalige werkgever, welke 5 jaar geleden arbeidsovereenkomst met verzoeker afsloot, thans geen arbeidskaart meer wenst aan te vragen;

Dat het immers moeilijk van een werkgever kan worden verwacht, dat er 5 jaar wordt gewacht ter invulling van een openstaande vacature;

Dat de houding van de Gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook ongehoord is!

Besluit

Dat het niet kan ontkend worden dat de situatie waarin verzoeker zich bevindt, kadert in het mooi omlijnde kader van de regeringsinstructies;

Dat het evenmin kan ontkend worden dat de situatie van verzoeker wel binnen de geest van de regeringsinstructies valt, namelijk het verblijfsrecht toekennen aan personen die een langdurig ononderbroken verblijf in België hebben, die zich hebben geïntegreerd en inspanningen leveren om bij te dragen tot de Belgische economie;”

2.1.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip ‘afdoende’ zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat verweerder duidelijk heeft aangegeven op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn gebaseerd.

In de mate verzoeker verwijst naar de toepassing van de regularisatie-instructie van 19 juli 2009, merkt de Raad op dat deze instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. X van 9 december 2009 zodat deze in hoofde van verzoeker niet langer kan worden toegepast. In de mate het middel erop gericht is toepassing te bekomen van de criteria van deze instructie, is het dan ook niet dienstig.

In de mate verzoeker aanvoert dat het in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de minister op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, het langdurig verblijf in België en de duurzame lokale verankering en integratie in overweging dienden te worden genomen, merkt de Raad op dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 november 2010 een schrijven verzond aan verzoeker waarin zij stelde dat de duurzame verankering voldoende werd aanvaard gemaakt maar dat verzoeker een arbeidskaart B diende voor te leggen opdat hij in het vreemdelingenregister zou worden ingeschreven. Uit dit schrijven blijkt wel degelijk dat verzoekers argument met betrekking tot zijn

langdurig verblijf in België en zijn integratie in beschouwing werd genomen. Verzoeker toont niet aan dat het, in deze omstandigheden, opleggen van een bijkomende voorwaarde, met name het bekomen van een arbeidskaart B, een overschrijding inhoudt van de discretionaire appreciatiebevoegdheid op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt duidelijk dat de thans bestreden beslissingen van 27 juni 2014 een geheel vormen met het schrijven van 14 november 2010, en er niet afzonderlijk van kunnen worden gelezen. Uit deze twee documenten samen blijkt dat verzoekers aanvraag wel degelijk individueel werd beoordeeld. Aldus blijkt het niet kennelijk onredelijk dat, na te hebben vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de, in het kader van een discretionaire bevoegdheid opgelegde voorwaarde van het bekomen van een arbeidskaart B, de aanvraag ongegrond wordt verklaard.

In de mate verzoeker nog aanvoert dat het hem niet ten kwade kan worden geduid dat zijn werkgever thans geen arbeidskaart meer heeft aan te vragen, beperkt verzoeker zich louter tot beweringen. Bovendien blijkt geenszins dat zijn werkgever verplicht was vijf jaar te wachten voor het invullen van een openstaande vacature, integendeel, verzoeker diende zo snel mogelijk een arbeidskaart B voor te leggen. Verzoeker gaat er kennelijk aan voorbij dat hij niet enkel op 16 november 2010 werd uitgenodigd tot het voorleggen van arbeidskaart B, maar dat ook nog op 29 januari 2014 verzoeker nogmaals werd aangeschreven om deze arbeidskaart voor te leggen. De motivering van de bestreden beslissing beperkt zich verder niet tot de vaststelling dat geen arbeidskaart werd voorgelegd, maar wordt ook in hoofde van verzoeker een afwezigheid aan belangstelling vastgesteld aangezien deze op geen enkele wijze heeft gereageerd op de uitnodiging van de verwerende partij. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat geen rekening werd gehouden met zijn individuele situatie. Het middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in zijn tweede middel de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Hij geeft de volgende toelichting:

“Dat verder uit de bewoordingen van de beslissing blijkt dat de aanvraag van verzoeker enkel werd getoetst aan de bepalingen van de instructie dd. 19 juli 2009, doch niet aan de bepalingen van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet;

Dat er inderdaad niet wordt gemotiveerd waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, hoewel verzoeker lange tijd in België verblijft en onmiddellijk kan tewerkgesteld worden, nadat verzoeker zijn verblijfsvergunning heeft mogen bekomen;

Dat indien verzoeker niet zou voldoen aan de cumulatieve voorwaarden van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009, quod non, betekent dit uiteraard nog niet per definitie dat verzoeker niet in aanmerking zou kunnen komen voor een machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet;

Dat verzoeker inderdaad aantoonde dat hij werkwilbig is, een sociaal netwerk heeft opgebouwd en kennis heeft van beide landstalen, hetgeen ruim voldoende is om, gelet op diens langdurig verblijf in België, een regularisatie van diens verblijf conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet te rechtvaardigen;

Dat opdat aan de motiveringsplicht wordt voldaan, de motieven kenbaar, juist en draagkrachtig dienen te zijn, in feite en in rechte aanwezig te zijn en de beslissing kunnen verantwoorden;

Dat ingeval de bestreden beslissing, zoals in casu, een niet bestaande rechtsgrond toepast (vernietigde instructie dd. 19 juli 2009), hieraan niet is voldaan;

Dat het blijven toepassen van de vernietigde instructie immers aan het bestaande artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, voorwaarden toevoegt en derhalve verzwaart, hetgeen onvermijdelijk leidt tot willekeur;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook volkomen ten onrechte enkel verwijst naar de volgens haar vernietigde Instructie;

Dat de Raad van State in haar arrest dd. 5 oktober 2011 dan ook terecht als volgt oordeelde (stuk 3):

“In de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid van 26 augustus 2010, die tot het bestreden arrest heeft geleid, wordt gesteld dat de betrokkene op basis van de hoger genoemde instructie van 19 juli 2009 wil worden geregulariseerd, dat deze instructies “zoals algemeen bekend” op 11 december 2009 door de Raad van State werden vernietigd en dat de staatssecretaris voor Migratie

en Asielbeleid, zoals eveneens algemeen bekend, (...), zich (heeft) geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie te blijven toepassen." Hierna wordt in de beslissing het volgende overwogen: "Aangezien betrokkene pas is aangekomen in België op 11.01.2008, voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden inzake verblijfsduur die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009. Het feit dat betrokkene sinds januari 2008 in België verblijft, verschillende cursussen Nederlands heeft gevolgd, de Franse taal zou beheersen, werkwilbig is, een vriendenkring zou hebben opgebouwd en hiervan getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene doet dit niets af aan de voorwaarden gesteld door de instructies dd. 19.07.2009.

Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld, gaat het daarbij niet meer om de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. Uit het bovenstaande citaat van de beslissing van 26 augustus 2010 blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van de verblijfsduur uit de (vernietigde) instructie is voldaan. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid. Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake verblijfsduur, zodat de staatssecretaris op die manier zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd.

Door zich in het bestreden arrest bij het standpunt van de bevoegde staatssecretaris aan te sluiten en eveneens naar diens discretionaire bevoegdheid te verwijzen om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen toegelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd en heeft hij die bepaling dus geschonden.

Aan het voorgaande wordt geen afbreuk gedaan door het verweer dat de criteria ten gunste van de betrokken vreemdelingen zouden zijn: in de huidige zaak heeft de toepassing van de voorwaarde inzake verblijfsduur juist tot de afwijzing van de aanvraag geleid."

Dat de bestreden beslissing artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet dan ook schendt;"

2.2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat nergens in de bestreden beslissing melding wordt gemaakt van de toepassing van de regularisatie-instructie van 19 juli 2009. Hoger werd reeds vastgesteld, bij de bespreking een eerste middel dat, uit het schrijven van 16 november 2010, samen gelezen met de thans bestreden beslissing, wel degelijk blijkt dat de verwerende partij de situatie van verzoeker individueel heeft beoordeeld en verzoekers duurzame verankering werd aangenomen. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij met het stellen van bijkomende voorwaarden voor regularisatie, in casu het bekomen van een arbeidskaart B, haar appreciatiebevoegdheid heeft overschreden. Met het verwijzen naar het arrest van de Raad van State van 5 oktober 2011, toont verzoeker geenszins aan dat de verwerende partij een onjuiste toepassing heeft gemaakt van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Verzoeker beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting, zonder concreet aan te duiden met welke elementen in zijn aanvraag werd nagelaten rekening te houden. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juli tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT